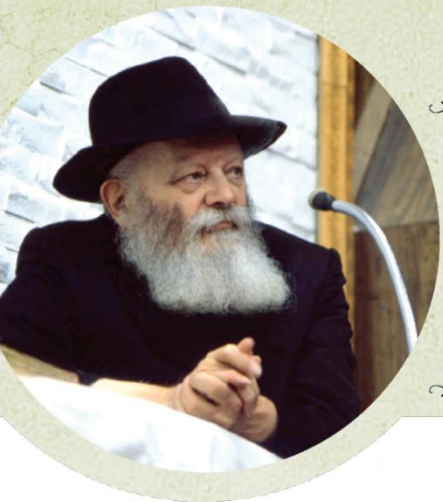

גליון מס' 76

ב"ה ערב שבת קודש פרשת פקודי

הקהלת קהילות

גליון שבועי להגברת התודעה והחשיבות בקיום הוראת הרבי מלך המשיח שליט"א להקהיל קהילות בכל שבת

עיקר כל העיקרים!

לעתים תלויים, ומה טוב לעתים קרובות ("וואס אפטער אלץ גלייכער"), יחזרו חסידות בבתי-כנסיות. צריכים להשתדל שיהודים ישמעו פתגם ("ווארט") של פנימיות התורה, "מאור" שבתורה, שממשיך חיות ("פשוט לעבעדיקייט") הן בלימוד נגלה דתורה והן בקיום המצוות.

והעיקר - לפעול שבכל עת ובכל שעה בחייו של יהודי יזכור וידע שהיותו חי וקיים באותה שעה ובאותו רגע הוא מצד כח הפועל שבנפעל, דבר הו' שמהוה ומחי' ומקיים אותו.

ידיעת ענין זה הוא עיקר כל העיקרים, וכשישנו ענין זה, ודאי שסוכ"ס יעמוד כולו ("ער וועט זיך אינגאנצן אוועקשטעלן") בקרן אורה, ויקויים בו "תמים תהי' עם ה' אלקיך", יהודי שלם, בכל רמ"ח אבריו הרוחניים, רמ"ח מצוות עשה, ובכל שס"ה גידיו הרוחניים, שס"ה מצוות לא תעשה.

וכאשר כל יהודי יפעל זאת בחלקו בעולם - ה"ז יפעל להגדיל האור בעולם כולו, ויפעל תוספת אור ב"כל הנקרא בשמי", ב"לכבודי", ב"בראתי", ב"יצרתי", ואפילו ב"עשיתי" - כיון שידלגו על ה"אף" ("אף עשיתי", ש"אף" הו"ע בלתי-רצוי), ומשיכו חיים ("מ'זועט מחי' זיין און לעבעדיק מאכן") - ע"י ה"מאור" שבתורה - בעוה"ז הגשמי והחומרי, שהוא תכלית כל סדר ההשתלשלות, מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין.

(המשך במדור הבא)

בהמשך להמדובר כמ"פ אודות רצונו של כ"ק מו"ח אדמו"ר שיחזרו חסידות בבתי כנסיות ברצוני להדגיש עוה"פ שכיון שישנם בחורים אחדים שלא נכנסו עדיין לענין זה מאיזה טעם שיהי' [פעם נכנס יהודי אל הרבי, והרבי תבע ממנו איזו עבודה באחד מעניניו (של הרבי), והלה מצא כמה טעמים מדוע אינו יכול לעשות זאת...], יש לעורר אותם שמכאן ולהבא יתקנו זאת.

בענין זה יש תועלת כפולה - הן עבור המתפללים בבתי-כנסיות ששומעים דברי חסידות, והן עבור אלה שהולכים לבתי-כנסיות לחזור חסידות, ולא עוד אלא שקשה לשער ולהעריך מי מקבל תועלת גדולה יותר, השומעים או המדברים...!

האמת היא שאינני יודע מהו הצורך להכנס לכל זה, לשער ולהעריך מי מקבל תועלת גדולה יותר. דבר ברור הוא שיש תועלת הן להשומעים והן להמדברים, ודבר ברור שענין זה מתאים לרצונו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ששאף ומסר את עצמו ("ער האט זיך אריינגעלייגט") על כך שהתלמידים יחזרו חסידות בבתי-כנסיות.

ובכן: רובא דרובא - קיבלו כבר על עצמם לעסוק בזה, ועכשיו צריכים להשתדל בנוגע לאלה שעד עתה לא עסקו בזה - הן אלה שנמצאים בין כתלי הישיבה, והן אלה שחושבים שיצאו כבר מבין כתלי הישיבה - שיקבלו על עצמם שמכאן ולהבא,

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מתורת רבותינו נשיאנו

אלא גם ההשתתפות בלימוד הוא ענין גמילת חסדים בנפשו, כי בזה שמחזקים את הלומדים ברבים הוא תמכין דאורייתא, ודווקא בין אנשים פשוטים שנעלה יותר, וכמו שמבואר בענין המסירת נפש שהוא אצל אנשים פשוטים יותר מכמו בבעלי דעה והשגה מרובה.

(מאמר ד"ה "וקיבל היהודים" תרפ"ז אות ו')

תכריחם כי ידברו ברבים!

וצריכים לעשות בזה תעמולה שיהי' הרבה אנשי' יחיו, והיינו לבחור הזמן שהכל באים להתפלל, ולדבר לא יותר מחצי שעה, דברים ברורים ושלא במהירות, כי הלא אינם רגילים כל כך בסגנון הלשון שלנו, ואין זה חילוק באיזה בה"כ שיהי' אם מחסידי רבי זה או אחר, והיינו שלא לכנוס כלל בעניני' כאלו.

וכן חפצי ורצוני אשר תבחר מהתלמידי' שי' שיש לך ותלמדם לדבר ברבים, והיינו שתבחר עבורם מאמרים קצרים שילמדום היטיב שיבינו הפנימי ושיהיו רגילים בהם, ותכריחם כי ידברו ברבים, כי ישנם כאלו שהם ביישנים ביותר והדומה תעוררם על זה ותראה להם כי אין האמת כן וצריכים לדבר, ומזמן לזמן יתגדל אי"ה דבר זה, ויביא תועלת מרובה בעזרתו ית'. ואשרי חלקך. חזק ואמץ אל תירא ואל תחת, זכור מורך ורבך אשר רוחו הק' אתנו הוא וזכותו יגן עלינו אשר נוכל ללכת בהדרך אשר סלל לנו, וכל אשר לך תתן בעד זה, לא בחיל ולא בכוח כי אם השכל וידוע אותו ית' להרביץ תורת תמימה המשיבה נפש כל חי בישראל, וכוכבי שמים ירבו בני' יחיו אל שולחני התורה בבתי כנסיות ובתי מדרשים, ואז אשרינו מה טוב חלקנו בחיים, לראות בטוב ישראל והצלחתו בגו"ר.

(אג"ק אדמו"ר מהורי"צ חלק יד עמ' רכז)

גם פעולה שנראית קטנה בעיניו

וע"פ פס"ד הרמב"ם בהלכות תשובה "צריך כל אדם שיראה עצמו . . . וכן כל העולם חציו זכאי וחציו חייב . . . עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות" - יכול הוא לפעול זאת בכל פעולה ופעולה, גם בפעולה שנראית בעיניו פעולה קטנה!

(משיחת פורים תשי"ב)

גדול שכרו ומרומם את נפשו!

והנה אמרו רז"ל גדול המעשה [= הגורם לאחרים לעשות] יותר מן העושה, וכידוע בתמכין דאורייתא [=בתומכי התורה], דמי שמעשה את חבריו שיחזיק לומדי תורה הוא יותר מן העושה בעצמו, וכשם שהוא במעשה הצדקה לצרכי לומדי תורה שהוא נשגב ונעלה במאד, הנה כמו כן הוא בלימוד ממש דגדול המעשה אח חבריו לתורה יותר מהלומד בעצמו, דזהו ענין גמילת חסדים בנפשו, וכמו על דרך משל כשעושין קביעות לימוד תורה ברבים, והלימוד הוא לפי ערך הרבים, היינו לימוד הלכה או אגדה וכו', דקביעות זו היא רמה ונשאה, וכמו שכתוב הסכת ושמע ישראל ואמרו רז"ל עשו כתות ועסקו בתורה, שאין התורה נקנית אלא בחבורה, הנה צריכים להשתתף בלימוד זה גם אלו שיכולים ללמוד לימוד עיוני, דלא מיבעי [=שאין צורך (לומר)] דמי שהוא לומד לפני רבים שגדול שכרו ומרומם את נפשו כנודע,

לזכות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מהרה יגלה אכ"ר	לזכות החתן הת' מנחם מענדל שיחי' ברנשטיין והכלה אמונה שתחי' יראל לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת	לזכות חיים רפאל בן מרים שיחי' ולזכות אברהם בן רחל שתחי' לרפואה שלימה וקרובה	לע"נ הרה"ת ר' צבי אלימלך בן הרה"ג הר"ר מרדכי גרשון שפאלטר	לעילוי נשמת מזל בת מרים ופנחס	לעילוי נשמת חנניה בן רחל
--	--	---	---	--	--

סיפורים על חזרת דא"ח

ראש וראשון בחזרת דא"ח

שמחת נישואין במשפחתו הביע הרבי את פליאתו והוסיף ש"מעמיד הוא על החזקה" ובודאי שהיתה חזרת דא"ח, ובכל זאת יש ריעותא בחזקה זו מפני ה'מנהג' שמפסיקים באמצע חזרת הדא"ח שתמיהה היא שגם מאנ"ש נוהגים כן. ו"הרי ישנה בכגון דא הוראת כבוד קדושת מו"ח אדמו"ר, שציווה להשלים ואחר כך להתחיל פעם שני ולהפסיק".

(תשורה אוירכמן תשס"ג עמ' 88)

להתבונן 7 פעמים

סיפר החסיד ר' ישראל ע"ה דז"יקובסון, כי כשהיה ביחידות בשנת תרפ"ה, הביע כ"ק אדמו"ר מהור"צ נ"ע את רצונו שיהיה משפיע בהומיל, ואחת ההוראות שקיבל בקשר לחזרת דא"ח: "אז מען דארף חזר'ן א מאמר טראכט מען דאך איבער: דריי, פיר, פינעף, זעקס, זיבן מאל" [כשחוזרים מאמר חסידות, מתבוננים בו שוב ושוב: שלוש, ארבע, חמש, שש, שבע פעמים] - כן מנה בפרטיות את כל המספרים, ודיבר אודות המעלה בזה.

(זכרון לבני ישראל עמ' קא)

בכל הקשר ללימוד חסידות וחזרת דא"ח היה הרב ר' יהודא ע"ה שמוטקין, ראש וראשון ומסר את עצמו בכל נימי נפשו לשם כך. עוד בצעירותו בשנת תרצ"ב כתב לו אדמו"ר מהור"צ שיחזור דא"ח מאמרים קצרים וילמוד פרק תניא. מאוחר יותר, בשנת תשט"ז כתב לרבי על כמה וכמה מאנ"ש שראויים לחזור חסידות בבתיכנסת ומשתמטים מזה.

תשובתו של הרבי מאלפת במיוחד: "הנה נתינת התורה היתה על תנאי שחלק הכי גדול ממעשה האדם יעשה בבחירתו, וכמה שנאמר "ובחרת בחיים", ולא עלפי פקודות וגזירות. אלא שצריך הוא לבחור בזה מפני שזהו גזירתו של מלך מלכי המלכים הקב"ה.

והוא הדין בנוגע לחזרת דא"ח, שאין הסדר שמכאן יכתבו לאלו שמזכיר במכתבו שהם יחזרו דא"ח בבתי כנסיות, אלא שעליהם ב'אתערותא דלתתא' לעשות אסיפה ולחייב (לזכות) את כל אחד ואחד מאלו בענין הכי נעלה זה וה' יתברך יצליחם.

ובשנת תשי"ח כאשר קיצר בדיווחו על דבר

בקרב ממש יבוא המשיח, והם יהיו הראשונים שילכו לקראתו, כמ"ש "נערים פני זקנים ילבינו" - כולם יגררו אחריהם. כי כשמישיח יבוא, לא ירצה לשמוע שום "קונצים". הוא ידרש ויתבע "אלה פקודי המשכן" רשום לי על פתק: כמה חסידים עשית? על כמה פעלת שיהיו חסידים של הרבי? על כמה יהודים פעלת שילמדו חת"ת? על כמה יהודים פעלת שיבואו בשבת מברכים לומר את כל התהילים?

(משיחת ש"פ פקודי תשכ"ז)

פניני גאולה ומשיח

למעלה ממנהגו של עולם

הקרבנות כולן אף על פי שאין שם בית בנוי (בתנאי, אבל, שידוע מיקומו המדויק של המזבח) ואוכלין קדשי קדשים בכל העזרה - אף על פי שהיא חריבה ואינה מוקפת במחיצה". (הקטרתו של משה על המזבח עוד בטרם היה המשכן כולו בנוי, הוא הטביע קדושה מיוחדת במשכן ובמקדש. קדושה בלתי מוגבלת שאינה תלויה בקיומן של מחיצות, או ב"בית בנוי" דוקא. קדושת המקדש קיימת תמיד ללא שינויים.

ומהו הלך וההוראה שיש ליהודי ללמוד מכך? כרגיל, צריכה עבודת ה' להתנהל מתוך סדר, מן הקל אל הכבד, בלי נסיונות לטפס לדרגות גבוהות שעדיין לא הגיע אליהן באמת. אך בדורנו, דור "עקבתא דמשיחא", כאשר הגאולה כבר מתדפקת על דלתותינו, צריכה עבודת ה' לפרוץ כל הגבלה, להתעלות אל מעבר לכל סדר והדרגה. כך באשר ליהודי המבוגר, וכך גם בנוגע לחינוכם של ילדי וילדות ישראל. כיום, אין להסתפק במנות-חינוך מדודות, במינון מודרג ומוגבל, אלא צריך לחנך למסירות נפש. דוקא חינוך באופן כזה יביא לידי כך שגם כאשר לא ימצא המחנך בסביבה וב"בית בנוי" של קדושה, יישאר תמיד תקיף ושלם בעבודתו את ה'.

(מעובד ע"פ לקו"ש חלק ל"א שיחה לפ' פקודי עמ' 218)
באדיבות הרב שניאור זלמן הרצל מתוך ספרו פניני גאולה

"ויקם משה את המשכן... וישם: את מזבח הזהב באהל מועד לפני הפרכת ויקטר עליו קטרת... ויקם את החצר סביב למשכן ולמזבח" (מ'חלג). בעוד שמנהגו של עולם הוא לבנות תחילה בית ורק אחר כך להכניס לתוכו כלים, הרי שבחנוכת המשכן על ידי משה היה הסדר הפוך: משה שם את המזבח והקטיר עליו קטורת עוד קודם סיומה של מלאכת הבנייה בהקמת החצר.

הסיבה להתנהגות מיוחדת זו היא כפולה: (א) נוהג הרגיל בעולם, מסמל את הכפיפות לחוקי הטבע; ומכיון שקדושת המשכן היא קדושה נצחית שלמעלה מן הטבע, אין היא נתונה כלל להגבלות ושינויים שבעקבות פגעי הזמן, אלא נצחית היא - גם כאשר בית המקדש חרב. לכן היתה גם הקמת המשכן באופן שאינו כפוף לסדר הטבעי.

(ב) הקטרה זו על המזבח, בה חנך משה את המשכן, היוותה גם חנוכה לכל בתי המקדש שקמו לאחר המשכן, כולל הבית השלישי. שהרי הפסוק "ועשו לי מקדש", שהוא הצייוני על בניית המשכן, הוא גם הצייוני לישראל לבניית בתי המקדש שיקומו אחרי המשכן.

לפיכך, האופן יוצא הדופן בו חנך משה את המשכן הטביע את רישומו גם על אופיים של בתי המקדש, וכפי שהוא גם בהלכה: "מקריבין

לתרומות והקדשות ולהצטרפות
לרשימת התפוצה:

דוא"ל: mhkh770@gmail.com

וואצאפ: +972-54-770-4375

פל' בארה"ק: 054-484-7752

פל' בארה"ב: 857-32-770-19

יר"ל ע"י מטה הקהלת קהילות

קהילות העולמי - 770

עיצוב: מענדי חביב

עד כה במסגרת פעילות
ה'מטה' מקהילות קהילות
בכל שבת ב- 70 ערים בעולם